

Betaling. Dog, hvorledes end dette maatte forholde sig, tror jeg, at man handler urigtigt ved at give en saadan Bestemmelse ubetinget; man maa hellere overlade til Administrationen at skønne, hvad der er rigtigt i de enkelte Grupper af Tilfælde, og hvad ikke. Thi her et af de Omraader, hvor det netop er rigtigt at give Administrationen nogenlunde frie Hænder, medens Sagen efter min Mening stiller sig ganske anderledes med Hensyn til det Forhold, der behandles ved Forslaget under Nr. 20. Der er det ogsaa Tanken, at Administrationen skal have frie Hænder, men det vil rigtignok efter Forslaget ikke paa en Raade, der vil medføre, at alle de, overfor hvilke Administrationen skal gøre den forlangte Frihed gjældende, ville komme til at miste det, der burde være deres uafhængelige Ret, og som Rigsdagen burde være den Sidste til at fratage Noget, han være Embedsmand eller i hvilken som helst anden borgerlig Stilling: Bemyndelsen for sin Ret.

Der er ikke i Betænkningen givet nogen synderlig Motivering af dette Forslag. Det er kun i nogle få Linier antydet, hvad dets Betydning skulde være; men den ærede Ordfører har nu givet en længere Fremstilling af Tanken i den Bestemmelse, som her agtes indsat, og hvad det er for en Række af Betragtninger, der have ledet Fleertallet til at opstille den Fordring, som nu findes i Forslaget Nr. 20. Denne Udvikling har tildeels været mig ny. Jeg mindes ikke ved nogen tidligere Leilighed at have hørt fremsætte en saadan Forklaring af, at Overgangen fra at have Lønningerne fastsatte i Finantsloven til at have dem etablerede i Lønningsslove skulde kunne medføre den besynderlige Virkning, at der ikke skulde kunne være Tale om at henvise tvivlsomme Spørgsmaal Afgjørelse i Henhold til disse Love til Domstolene. Den ærede Ordfører bemærkede, at det i og for sig ikke havde været Meningen at stille Embedsmændene anderledes derved, at man havde givet Lønningsslove for de enkelte Stater, istedetfor at opføre Summerne alene i Finantsloven; Meningen var, sagde han, at de skulde vedblive at staae, som de hidtil havde staaet, da de kun fik deres Lønninger i Henhold til Bevillingen i Finants-

loven. Herimod vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at der er indtraadt en væsentlig Forskjel i den hele Stilling, som Embedsmændene have haft i Henseende til Løn og Pension, efter den frie Forsatnings Indførelse i 1849. Der eksisterede saaledes før den Tid ingen Pensionsret for Embedsmændene; Pensionen var en Raadesag, og det afgjordes i hvert enkelt Tilfælde, hvorvidt en Embedsmand eller hans Efterladte burde have nogen „Efterløn“ eller ikke. Men fra den Tid af, da Rigsdagen begyndte paa for Alvor at tage disse Spørgsmaal under Behandling, blev det erkendt, at Vilkaarligheden i det Hele burde afløses af bestemte Lovregler, og en af Følgerne af denne Erkendelse var den, at den tidligere ikke lovbestemte Pension blev til en ligefrem lovbestemt Ret for Embedsmændene. Pensionsloven af 5te Januar 1851 bestemmer i Overensstemmelse med Grundloven, at Pensionen ikke er en Raade, men en ligefrem Ret. Jeg skønner ikke rettere, end at, hvad der saaledes er skeet paa Pensionens Omraade, maa antages ogsaa at være skeet paa Lønningens Omraade, og at Meningen med at give Lønningsslove blandt Andet — ikke udelukkende, men blandt Andet — har været den, at borttage den Vilkaarlighed, som tidligere fandtes hos Administrationen, og som var tænkelig under den absolute Konge — al Lovens Ophav — men som ikke lader sig forene med de constitutionelle Fordringer. Smidertid, selv om der skulde være noget Urigtigt i denne min Slutning, selv om man vil holde sig til, hvad den ærede Ordfører har udviklet, og selv om Lønningsslovene ikke betyde Mere end Poster i Finantsloven, saa hverken er det deraf en Følge eller behøver det at være en Følge, at Domstolene skulle udelukkes fra Afgjørelsen af Spørgsmaal om deres rette Fortolkning. Det er ikke Stedet eller Formen, hvori Reglerne findes, men selve Bestemmelsens egen Art og Natur, der maa være det Afgjørende. Domstolene kunne ogsaa komme til at paakjende Sager efter Finantsloven. Det er ganske sandt, at Finantsloven i det Hele kun nævner Maximalsummer, og at Regeringen ikke er forpligtet til at udgive enhver Sum, som er bevilget i Finantsloven;